

Toinen valtiovarain ministeri, eversti
Olli Paloheimo

Sisäministeri maaherra
K. H. Hilliä

arvioimaan tähänastisen kehityskauden merkitystä itäisen suomalaisheimomme tulevaisuudelle eikä arvailemaan tulevia tapahtumia. Mutta täysi syy on joka tapauksessa lausua edelleen luja uskomme siihen, että tulevissa sodanjälkeisissä olojen uudelleen-

järjestelyissä Itä-Karjalan oikeutta saada äänensä kuuluviin ei sivuuteta ja että onnistutaan löytämään ratkaisu, joka tyydyttää itäkarjalaisten toiveet ja turvaa koko Suomen kansan tulevaisuuden.

Muistelmia Bobi Sivénin elämästä Repolan nimismiehenä.

Jo ensimmäinen tapaamiseni uuden nimismiehen kanssa kieli minulle, että tässä oli mies, joka ei ollut ottanut nimismiehen tointa Repolassa vain palkan tai viran takia, vaan hänen tarkoituksensa oli perin pohjin tutustua Karjalan rahvaan elämään ja luonteeseen sekä tehdä kaikkensa sen nostamiseksi hyljätystä ja sorronalaisesta tilasta, missä se oli saanut vuosisatoja lapsipuolen asemassa viettää.

Nuori nimismies sai hoitaakseen jo tuliaisiksi vaikean ja arkaluontoisen jutun. Eräs suomalainen väepeli murhasi ryöstötarkoituksessa kaksi Pohjois-Venäjän armeijasta karannutta venäläistä ja tähän juttuun oli sotkeutunut kaksi huomattavaa paikkakuntalaistakin.

Nyt oli hyvät neuvot tarpeen nimismiehellemme. Niinpä hän kääntyi m.m. allekirjoittaneen puoleen, neuvoja kysyen mitä olisi tehtävä karjalaisiin nähden — olisiko heitäkin syytettävä. Se oli hänestä vaikeata. Neuvoteltuaamme tulimme siihen tulokseen, että kaikkia on syytettävä, jotka vain tavalla tai toisella olivat juttuun sotkeutuneet.

Tuomio tehtiin ja kaikki asianosaiset saivat ansaitun rangaistuksensa.

Tällä oikeamielisellä alkuotteellaan Sivén sai kaikkien oikein ajattelevien kansalaisten jakamattoman kunnioituksen ja luottamuksen.

Kun alkujännitys näin oli ohi, ryhtyi hän järjes-

tämään hallinnollisia asioita oikealle kannalle ja siinä hän kyllä käytti kaiken kykynsä ja varmasti hän siinä onnistuikin.

Hänelle ei ollut virka-aikaa, vaan pitkät päivät ja yölläkin hän oli valmis palvelemaan asiakkaitaan. Niinpä ukot tulivat asioillaan hänen luokseen kaikkina vuorokauden aikoina ja sitten virallisten asiain ohella tarinaa riitti loppumattomiin. Ja mikä häntä kiinnostasi, sen kirjoitti hän heti paperille tulevaisuuden varalle.

Virallisen toimintansa ohella hän oli kaikenlaisten hyvien harrastusten esiinloitsijana ja alkuherätteiden antajana, eikä hän vieroksunut karjalaisia nuorisorientojakaan, vaan oli aina mukana esim. karjalaisissa bessodoissa. Hänen lempilaulunsa oli "Tuulou, tuulou äijältä tuulou, konsuko tuulou konsuko ei, mukahai ni miuun tietto konsuko ljuubii konsuko ei."

Ostan musson plaatjan peäl da kävelen mie pihan myö, Akat nagrau, koirat haukkuu, kun mie kulen tiattoni luo." Tätä karjalaista laulua hän lauleli, kun joku vakavakin pulma oli ratkaistavana. Se virkisti hänen vilkasta sielunelämänsä raskainakin elämän hetkinä. Niinikään hän oli aina valmis auttamaan paikkakunnan juhlien järjestämisessä ja ohjelman suorituksissa.

Hän oli toiminnan mies kaikilla aloilla. Hän kävi ystävien kanssa kalastamassa ja metson soiti-

mella. Kerran allekirjoittanut tapasi hänet tällaisen monipäiväisen ja öisen retken jälkeen, jolloin en ollut tuntea häntä samaksi mieheksi muusta kuin hänen ystävällisestä käytöksestään, sillä mies oli muuttunut jatkaksi. Hän oli nokinen ja muutenkin ulkoilman ruskettama, väsynyt, mutta hilpeä ja onnellisen näköinen syrjäisenkin nähden. Isäni kanssa hän kävi veneitä tervaamassa ja samalla hän kirjoitti muistiin kansantietoutta, runoja ja sananparsia monina eri päivinä. En tiedä, ovatko hänen muistiinpanonsa säilyneet jälkipolville, sillä hän kirjoitti muiltakin muistiin.

Tällaisen oikeudentuntoisen, syväsieluisen, ystävällisen, aina palvelukseen valmiin virkamiehen esikuvallinen vaikutus ei ole jättämättä pysyväistä muistoa ja vaikutusta ympäristöön, missä se kerran on vaikuttanut. Niinpä Bobi Sivénin muisto elää repolalaisten sydämissä häviämättömänä. Kauniina elettyä elämänä. Hänellä oli herkkä sydän ja hän vaistosi kanssaihminen luonteen ja luotettavuuden ja vasta sen perusteella sitoi ystävyysuhteita sanan kanueimmassa ja syvimässä merkityksessä.

Monesta repolalaisesta tuli hänen henkiystäviään, mutta vielä erikoisesti hän sitoi sellaisen veljesliiton Paavo Höttösen kanssa, etteivät elävinä lähde Repolasta. Se liitto piti, vaikka olikin lyhytaikainen. Paavo Höttösen vahinkolaukauksen aiheuttama ennenaikainen kuolema osaltaan vaikutti hänenkin ennenaikaiseen poismenoon. Siitä voidaan olla aivan varmat, sillä hän muuttui heti tämän jälkeen surulliseksi ja miettiväiseksi, kuten kalliimpansa kadottanut.

Bobi! Kaaduit liian aikaisin. Nyt jos koskaan olisi Karjalassa tarvittu sinunlaisia Karjalan todellisia ystäviä, sillä vain sinunlaisillesi avautuu karjalainen sydän, vain sinunlaisillesi siellä toimiessa on onnistumisen mahdollisuuksia.

Moni asia nytkin olisi ehkä toisin, jos Sinä olisit elänyt ja saanut vaikuttaa karjalaisiin ja akateemisiin työtovereihisi. Sinä ymmärsit meitä karjalaisia, Sinä tunsit sydämemme sykkinnän paremmin kuin joku toinen Suomen mies. Sinä olisit voimut olla välittäjänä monessa pulmallisessa kysymyksessä, joita tälläkin hetkellä on paljon.

Nämä ylimalkaiset ja lyhyet muistoni olen pannut paperille vain siksi, kun olen katsonut olevan tarpeen jättää jälkipolville lisäkuvan Bobi Sivénin työstä Repolassa.

Meiltä usein unohtuu monet asiat ja jokainen meistä saa ijaisuuskuksun ajallaan eikä ole kertomassa jälkipolville miehen työstä, joka on antanut kaikkensa Karjalan hyväksi.

Väntälahti 14. 5. 44.

P. Kyöttinen.

Karjalan ystävät!

Muistakaa lahjoituksillanne

seuramme rahastoja!

Maaria.

Runo on syntynyt rakkaana muistona Itä-Karjalassa lottakomennuksella vietetyistä monista ihmeellisistä illoista, jolloin me suomalaiset lotat saimme harmaitten karjalaistupien hämärässä elää jotain mennyttä ja kuvaamattoman kallisarvoista, tuntien sen samalla muuttuvan ihanan läheiseksi.

Nostat pääsi: päreen valo
sädehti sun rinnoillas,
missä pieni armahas
uinuu. Hiljaa tummuu salo.
Sädekehän kirkkaan nään
päällä pienokaisen pään.

Liekun musta kuvajainen
lieden pintaan heijastaa.
Katson Pyhää Miikkulaa.
Silmistänsä taivahainen
rauha sulle hymyää.
Tuuli tyyntyy. Hämärtää.

Laulu surumieli, hento
verhoo lapsen pienen pään
utuisehen hämärään.
Taivahalla tähdenlento
sammuu taakse karsikon.
Kylä nukkuu. Yö jo on.

Päre hiljaa värähdellen
sammuu, tupa tumma on,
Mieleni on varjoton:
uneks aavistaisin, ellen
näkis: sädekiehkura
kattaa otsas, Maaria.

Terttu Tupala.

Rajajääkäri

Sergei Konaskoffin sankarimuistolle.

Sergei Konaskoff syntyi heimopakolaisuudessa Läskelässä 24. 9. 1925. Kansakoulukurssin hän suoritti Suojärvellä, josta vanhempiensa mukana talvi-sodan alussa joutui evakoiduksi Viitasaaren Keitelelohjaan. Täällä hän nuoresta iästään huolimatta osallistui raskaisiin ruumiillisiin töihin. Tämän sodan alusta hän liittyi sk:n poikaosastoon ja osallistui vartiopalvelukseen. Toimittuaan vielä autonkuljettajan apumiehenä ja laivan lämmittäjänä hän joutui asepalvelukseen. Sotilastiensä johti hänet puolustamaan vanhempiensa ja esi-isänsä tannerta, Aunuksen maakuntaa. 17. 5. 44. hän haavoittui kuolettavasti Lotinanpellon suunnalla. 4. 6. 44 kunnialaukausten kajahtaessa rajajääkäri Konaskoff haudattiin Viitasaaren sankarihautaan. Tähän katkesi reippaan ja ahkeraksi tunnetun nuorukaisen elämänlatu.

18-vuotiaasta sankarivainajaa jäivät suremaan vanhemmat sekä laaja itäkarjalaisten ja kantasuomalaisen ystävä- ja tuttavapiiri.

B. K.